

LA CAÇADORA DE COSSOS

Najat El Hachmi
LA CAÇADORA
DE COSSOS

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2011
© NAJAT EL HACHMI, 2011
© COLUMNNA EDICIONS, S.A.
CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1226-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.048-2011
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER MALLORCA, 374 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: REINBOOK

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

*Aquestes pàgines són per a l'home
que em va ensenyar a dir t'estimo.*

MIXOFÍLIA

La ciudad provoca mixofilia y al mismo tiempo mixofobia.

ZYGMUNT BAUMAN,
Confianza y temor en la ciudad

No sóc sinó la mà amb què tu palpeges.

GABRIEL FERRATER

Mentre busco la meva mitja taronja, vaig menjant mandarines.

Escrit en una pissarra
d'una perruqueria de Gràcia

Ella és davant d'una porta al capdamunt d'una escala excessivament empinada. Dubta. Encara no prem el botó del timbre. Es passa el dors de la mà per la galta per eixugar-se la suor o fer-se passar el formigueig que l'hi recorre, com una carícia. Però no ho és, és clar, les carícies solen alentir el seu pas per la pell d'una forma més aviat capritxosa. Mira enrere: un dia algú va pensar a fer una escala amb esglaons estrets que se succeïen com si es volguessin atrapar i així va sortir una escala tan dreta. A més sense barana. Una escala bonica de marbre, però com treta d'una altra època, també de vertigen. Quina estupidesa més gran ser davant d'una porta i no decidir-se a trucar, com una nena. No, de fet les nenes són més decidides perquè saben menys coses, no tenen ni la més remota idea del que podria amagar-se darrere la porta. I si surt un veí? Només és una feina com qualsevol altra, per acabar de pagar factures. Quin mal hi ha a voler complementar els ingressos? És clar que s'havia promès que mai no faria una feina tan íntima, però des que una companya de la fàbrica li havia fet la proposta no havia deixat de pensar-hi. Ara ja s'ha passat la mà pel front, ja

s'ha eixugat les mans suades a les costures dels pantalons, ja ha canviat de lloc la bossa un parell de cops, ja s'ha gratat l'orella dreta fins a encetar-se la pell, ja no li queden més excuses quan s'esglaia sentint el so estrident que ha provocat ella mateixa en prémer el botó.

LA COL·LECCIÓ

L'Eteri

Si vostè sabés els records que em queden dels homes... me'n queden molts, encara que sempre m'he dit que només eren per passar una bona estona, per divertir-me una mica. Per breus que siguin els meus encontres amb ells, no he trobat mai la manera d'oblidarlos del tot.

Recordo l'Eteri. L'Eteri era un noi. Sí, encara noi, diria, que caminava per una pujada molt a prop meu. Aquella pujada que vam compartir una bona estona. Fins que vaig adonar-me que anàvem al mateix lloc, jo a netejar i ell a estar-s'hi. Ara no sabria dir quines coses em van atrapar d'ell per passar-li tot aquell temps. Però no va ser gaire temps, de fet, va ser un temps interromput i trobant-nos tan de tant en tant que mai no va acabar de convertir-se en una relació. Què deu ser una relació? On deu començar? Jo no tinc nòvies, em va dir, jo només tinc amigues. No li vaig preguntar llavors que si a les nòvies els deia amigues com en deia de les amigues ni si totes les seves amigues eren mig nòvies, que no volia dir altra cosa que anar-se'n al llit amb elles quan els vingués de gust. Quan et penses que les persones no et deixaran

records, aquestes coses te les calles. Deia que no sé què em va atrapar de l'Eteri, els ulls sense fons, potser, o l'expressió que se li aturava com si algú premés pausa en una pel·lícula. Trigava a reaccionar davant de preguntes que la gent sol contestar sense pensar-s'hi gaire. Això després, quan la història ja s'acabava, em molestava molt.

L'Eteri em va convidar a dinar a casa seva i tots dos sabíem que tot aniria com va acabar anant, però més a poc a poc del que jo m'hauria imaginat. Sí que va estar bé assureu'ns al balcó a prendre l'escalforeta d'un sol de febrer i parlar de les nostres vides prenent un te on no va deixar que em posés sucre perquè estava aromatitzat amb anís i l'anís ja és prou dolç. Jo a cada glopada contenia el fàstic del líquid insípid i calent. Vam trobar coincidències entre la seva vida i la meva. Tots dos havíem estat nens mitjanament feliços amb famílies mitjanament convencionals, no havíem destacat ni poc ni molt entre els companys de classe i havíem decidit deixar els estudis només perquè no teníem clar cap a on tirar. Establir aquests punts en comú en les línies paral·leles dels nostres passats ens va fer enfilat d'eufòria, cosa que facilitaria força el que va venir després. Com si l'univers ens hagués condemnat a trobar-nos. Ben mirat, però, aquelles coincidències es podrien haver produït amb qualsevol altra persona. El que és evident a hores d'ara és que no vam parlar gaire de com aquelles línies havien començat a divergir a partir d'un moment de la conversa, aquell en el qual ell em va explicar que havia marxat al Canadà amb divuit anys i jo no vaig atrevir-me a objectar que amb prou feines havia sortit de la meva ciutat. O quan em va parlar del seu retorn als estudis passat l'any sabàtic per aprendre a guarir cossos espatllats. Uns estudis que es veu que valien una bona picossada i el van portar fins allà.

D'aquestes des-coincidències jo no en vaig fer cas, de la mateixa manera que no vaig complir la norma universal present a totes les pel·lícules i sèries de televisió que diu que mai, mai de la vida, has de follar amb un tio el primer dia que quedes amb ell. Pensava en tot això, en escenes de petons esponjosos i elles pujant soles, deixant-los a ells plantats darrere les portes que es tanquen, quan vaig sentir una pressió ben forta al maluc. Una cosa dura que pujava de darrere del genoll i ja arribava al cul. Això quan encara no m'havia fet cap petó, quan no ens havíem abraçat apassionadament, que era el que tocava primer, ni havíem caigut rodolant pel terra de la cuina. No ho vam fer mai, al terra de cap cuina. Jo diria que el que em va atrapar d'ell va ser aquella duresa que em va pujar per la cama i el moviment lent, insinuant però estranyament invasiu i excitant. No ho va tornar a fer mai més, allò. De vegades he pensat que no va ser més que una maniobra, un truc que tenia preparat i que sabia l'efecte que tindria en el meu cos. Perquè altres coses no, però l'Eteri sí que en sabia, de cossos. Els estudiava, els explorava, coneixia els noms de tots els músculs i les formes, les connexions. Per això en aquell primer acostament va agafar l'ampolla de vidre de refresc i em va prémer algun múscul que connectava amb algun altre que jo desconeixia. Vaig haver d'agafar-me a la taula per allargar la pressió sobre la meva carn.

Amb l'Eteri el sexe era perfecte, de fet. S'esmunyia, es dissimulava a ell mateix en el meu cos i de sobte reapareixia amb força. M'enganyava semblant suau i tendre i es transformava de cop en un dominador. Com ho saben ells que el que desitjo és un dominador? No els ho dic mai, però m'ho endevinen. Però l'Eteri, tot cal dir-ho, era un dominador elegant i subtil que amb gestos que una altra

no hauria valorat mai em feia entrar en el paper que més m'agrada. Com ara la força sobtada amb què em retirava els braços al voltant del seu cos i els premia contra el coixí, deixant-me desarmada o fent lliscar els dits per l'esquena fins a ser dins meu sense jo haver-me'n adonat i després ficar-se-m'hi tot ell sense dolor. Ara que hi penso, per ser del tot justos, el sexe sí que era perfecte. Un domador de cossos, era l'Eteri. No va començar mai sent brusc ni barroer, sabia de ritme, que és la cosa més difícil per a un amant, però en algun moment em va semblar que tot era comèdia. M'agafava el riure quan li veia el posat seriós en ser sobre meu, com se li enfosquien els ulls. Sí, aquells ulls blaus de vidre li canviaven amb l'orgasme seriós que acostumava a tenir, com si fos el desenllaç d'una tragèdia. Potser me'n vaig cansar, que el sexe li convertís el rostre en una cosa tan grotesca o que hi donés tanta importància o que parlés tan a poc a poc que m'exasperés. Són coses que quan t'empeny l'excitació no les pots veure, com si fossis dins d'una cursa i el més important, l'única fita, fos arribar a la meta. Aquesta mena de detalls que després em molestarien tant només els pots veure si estàs quieta, i llavors jo només feia esprints quan descobria en els ulls d'un home una espurna de desig.

En quin moment li vaig començar a agafar mania? Mania, mania, gairebé odi fins que va arribar el fàstic i ja no podia acostar-me a ell. El podia tolerar, però a una distància que em permetés no olorar-lo. En quin moment vaig aturar bruscament la cursa? Perquè si una cosa és certa és que ell no havia canviat, ell era el mateix que al principi, però jo ja no el podia veure igual. Sé enganyar-me molt bé quan necessito un cos, em dic només és això, plaer i prou, però no ho puc fer per gaire temps. Per sort o per desgràcia, no ho sabia dir, els meus auto-

enganys sempre són temporals. Així és com començo a pensar en les coses que em fan mania d'ell mentre m'hi entrego, mentre em llepa desesperat per provocar-me una reacció i jo només penso en la lentitud dels seus moviments quan no folla, en la cara de desesperació que fa quan el foc de la cuina no se li encén, en com s'atabala quan se li ha fet tard i ha de caminar pels carrers foscos que van de casa meva a casa seva. Sí que era un noi, però ja no tenia edat de tenir por de la foscor. O quan no volia menjar-se una amanida en una festa perquè les fulles d'enciam havien estat en contacte amb la tonyina i ell de carn no en menjaria mai. Penso en quan compta les ametlles i les reparteix per dies perquè li durin molt quan m'està llepant tot esperant que d'un moment a l'altre m'escorri. Faig esforços per blindar els narius i no sentir-ne l'olor, abans tan agradable. Jo no em puc escórrer perquè penso en ell fora del sexe i no sé si ho faig per mi o per venjança que ell sigui tan insuportable i a pesar de tot segueixi formant part de mi. Fins que li dic para, ja pots deixar-ho i ell diu no, no, no vull que et quedis a mitges i jo dic que no en tinc ganes, que ja m'està bé així i tot plegat és una manera d'escapar del seu plaer imposat. Ell no ho acabava d'entendre però no s'hi atabalava gaire perquè ja feia estona que no s'havia quedat a mitges.

Després li va agafar la dèria de buscar-me només per darrere, que a mi ja m'agradava com una activitat afegida, però a partir d'un dia sempre volia anar a parar al mateix lloc. Ens besàvem i ens abraçàvem però quan jo em despistava ja el tenia allà, com una obsessió. Això els passa a molts homes, quan fan una cosa amb tu que no han fet amb cap altra dona, després sempre volen allò. I si tens la gosadia d'explicar que el que t'agrada un dia no té per què agradar-te l'endemà, però potser sí el dia que

fa tres, et miren desconcertats com si fossis boja. Però la manera de buscar-me de l'Eteri tenia alguna cosa d'animal, em recordava els gossos quan s'ensumen només de veure's. M'havia dit que abans d'estar amb mi no s'hi havia atrevit mai, però a mi em semblava que era pel que tenia de prohibit o inusual o que tenia por que per davant jo me'l xuclés fins a fer-lo desaparèixer. ¿O era l'època en què jo tenia por de xuclar els homes amb qui follava? Com que no m'agrada parlar d'aquestes coses feia el que podia per fer-lo canviar d'idea sense paraules, dirigint-lo, evitant girar-me d'esquena a ell, però m'acabava avorrint perquè ell semblava contrariat, es tornava opac i poc creatiu i tot el sexe era una gran decepció. Em semblava que era una mena de xantatge que quan jo li deia així no s'estirés del tot impassible deixant que jo m'encarregués de tota la feina. Com si em digués: si no fem això fes tu el que vulguis.

També li vaig agafar mania perquè parlava de cossos d'altres dones. No l'hi vaig dir mai, és clar, perquè des del principi que havia quedat clar que no érem nòvios ni res, que ell només té amigues, però no calia explicar l'excitació que li provocaven els cossos despullats de dones que el venien a veure per la seva feina, que ell les havia de curar i les tenia allà sobre la llitera i no hi podia fer res. Sort que era un bon professional, em deia, però continuava parlant de les pacients que el posaven calent quan les tenia a l'abast. També em penso que ho feia expressament. Sempre havia dit que no volia una relació de les convencionals, que tot ha de ser més lliure, més fluid.

Érem això: amics que es trobaven per follar, com moltes altres parelles de la nostra edat. Només que jo no era amiga seva abans de fer-ho el primer cop amb ell ni vaig continuar sent-ho després que s'acabés tot i la fre-

qüència dels encontres sexuals era més elevada que la dels encontres d'amistat. No cal etiquetar les coses, deia, qui ho diu que hem de ser el que són la resta de parelles i matar-ho tot posant-hi noms? No cal. A mi ja m'estava bé, no m'interessava una relació de les de tota la vida, de les que comencen, van fent totes les etapes i s'acaben. Amb passió al principi, una cosa semblant a l'amor després, odi més tard fins a arribar a la indiferència. Aquest camí no el volia conèixer.

Però la relació va començar a no ser del tot així d'oberta o vaig ser jo que vaig adonar-me que només era oberta per a ell. L'avisava quan tenia necessitat d'ell i ell m'avisava quan volia estar amb mi i normalment coincidia. Fins que un dia em va enviar un missatge que deia «vinc?» i vaig contestar que no. No perquè no en tingués ganes sinó perquè era en un bar prenent una cervesa amb Ell, que ja m'acariciava un dit i parlava sense parar. Ell era tot el contrari que l'Eteri. Nervios, accelerat sempre, baixet i rodanxó, amb molta carn, no com l'Eteri, que era prim i llarg. Sí, si l'hagués de definir, diria que Ell era tot carn, i m'imaginava que en la carn m'hi podria perdre. També estava fet d'excessos, no hauria comptat mai ametlles, les hauria devorat directament i amb un so tirant a animal. Un senglar. Pensava en senglars corrent pels boscos mentre Ell m'explicava com n'era d'important la seva feina i es passava dos dits per la comissura dels llavis més sovint del que hauria estat normal i després s'eixugava la part de sota el nas. Es passava la mà pels cabells, movia sense parar la cama recolzada al tamboret de la barra d'aquell lloc fosc on no vaig rebre el missatge de l'Eteri fins que en vaig ser fora.

Al carrer, trepitjant les llambordes il·luminades pels fanals del barri antic, vaig sentir la crida del desig d'Ell

mentre llegia al mòbil el «vinc?» de feia tres hores i vaig contestar que no podia. «No puc» a la una de la matinada no és el mateix que no puc a les vuit del vespre.

La cosa va anar decaient per si sola. O era que jo ja m'interessava per Ell o era que m'havia interessat per Ell per culpa del desencant provocat per l'Eteri, que sempre volia fer-ho per darrere i parlava de cossos d'altres dones perquè no érem nòvios, no ho sé, però la mania que li tenia ja m'impedia fins i tot acostar-me al seu cos. Sobre-tot quan va preguntar que què feia a la una de la matinada desperta i jo li vaig dir que una cervesa amb un amic. Però un amic-amic o un amic especial o un amic i prou? Un amic, coi, quantes coses vol dir la paraula? Va ser llavors que va deixar anar una frase que el despullava de totes les màscares: però que no saps el que busca un home quan convida una noia a fer una cervesa? Quina llàstima, tot plegat, perquè el principi havia sigut elegant i gairebé poètic, però el final va ser d'un patetisme objectiu. Qual-sevol que ho hagués presenciats hauria coincidit amb mi. Vaig acabar fent-lo fora a empentes i tancant la porta al seu darrere un dia que va venir quan ja se suposava que només érem amics-amics i que no ens embolicaríem més perquè jo no ho volia i al cap de poca estona ja intentava magrejar-me al sofà del menjador i quan jo deia no deia per què si tu també te'n mors de ganes. Gens ni mica, vaig dir abans que comencés a cridar i tota la serenitat dels seus gestos es va convertir en un posat grotesc de suposada violència que el feia ridícul. Au, fot el camp i no em tornis a parlar mai més. Vaig haver de fer servir tot el pes del meu cos per forçar-lo a treure el peu que tenia posat entre el marc i la porta, impregnant-ho tot d'un regust de pel·lícula d'acció dolenta.

És clar que va intentar-ho moltes vegades, però jo ja

el veia despullat i no podia fer res per tornar-lo a vestir d'aquella aura de profeta ni d'amant mític. Vaig ser bona amb ell, perquè tot i trobar-nos després i parlar com a amics no li vaig explicar mai que em vaig acabar embolicant amb el ghanès que em va presentar i amb qui vaig ballar a la festa de l'amanida amb tonyina on ell ens mirava incòmode. Tot això l'hi explicaria a vostè per saber què en pensa, però encara no el conec prou, encara no sé del tot qui és i vostè em prendria per boja de donar aquesta mena de detalls a un desconegut.